

Pravý dárek?

otec Jiří Kaňa

V listopadu je už nejvyšší čas myslet na Vánoce a zejména na dárky. Nemyslíme teď na ty pro nás, ale pro druhé. Malé děti si píšou a kreslí, co by chtěly na Vánoce pro SEBE. Ti starší by však už měli myslet víc na DRUHÉ. Chci teď poradit těm z vás, kteří chcete udělat krok dál a nemyslet jen na své vlastní štěstí, ale na štěstí druhých.

1) Dřív, než si budete představovat dárky, které druhým nakoupíte, musíte si představit ty obdarované. Nějakou dobu na ně víc myslíte, pozorujete je, bavte se víc s nimi, prostě si jich víc všimněte. Možná vám pomůže jednoduchá hra: Představte si, že jste vyslanci cizího krále, který vás vyslal na průzkum do vaší rodiny nebo farnosti a chce, abyste mu lidi kolem dobře popsali a odpozorovali jejich záliby a potřeby, aby jim mohl poslat královský dar... Možná si myslíte, že členy vaší rodiny nebo své kamarády dobře znáte. Zjistíte, že to vůbec není pravda.

2) Potom vás určitě snadněji napadne, co by jim udělalo radost. Může to být dárek koupený, pokud na něj máte našetřeno. Ale zkusit můžete i dárek vlastnoručně vyrobený, buď doma, nebo na farní vánoční dílně.

Pokud se ve vaší farnosti nekoná, tak ji s dospělými kamarády zorganizujte! Stačí větší místnost, několik stolů, výtvarný materiál a dobré nápady.

3) Vytvořený nebo vybraný dárek nezapomeňte dobře schovat. Třeba k babičce a dědovi nebo k dobrému kamarádovi. Ti to určitě nevyzradí.

4) Těsně před Vánoce jej hezky zabalte – to už ho můžete mít schovaný doma

u sebe. Na internetu se dají najít návody na opravdu originální balení.

A bych nezapomněl: stejně jako loni bych vám – ministrantům – chtěl připomenout, že váš kněz nemá svou vlastní rodinu, kde by slavil Vánoce. Má jen vás a farnost. Proto byste si jej měli, jako jeho ministranti, před Vánoce také nějaký čas víc všimnout, bavit se s ním a nenápadně tak sondovat, co by mu udělalo radost. Pak se vám jistě podaří pro něho vymyslet na tajně poradě společný tajný dárek a třeba i naplánovat společnou vánoční nadílku. Uvidíte, jak moc ho potěší, že ho berete jako člena své velké farní rodiny. (A třeba vás zaskočí, že i on si pro každého z vás připravil vánoční překvapení :).

Trest smrti

Nevím, co si myslet o trestu smrti. Může být někdy spravedlivý? Daniel, 15 let

Milý Danieli, díky za zajímavý dotaz. Trest smrti je pradávným trestem. Jak ale jistě víš, v Evropě ani v České republice se tento trest nepoužívá už od roku 1990. Katolická církev trest smrti připouštěla jako krajní řešení. Dnes však vyjadřuje názor, že pro užívání tohoto trestu nejsou důvody. Jako každý jiný trest má mít i trest smrti výchovnou a odstrašující funkci. Má ukázat, že určité jednání není přípustné. Má od něho odstrašit. Tuto úlohu však, jak se ukázalo, trest smrti úplně neplnil. Ne vždy odrazilo zločince od špatných činů. Posiloval naopak někdy jejich brutalitu, protože nechtěli být polapeni a popraveni. Také je třeba si uvědomit, že ten, kdo trestá, se může mýlit. Potrestá třeba někoho neprávem. Víš asi sám, jaké to je, když tě někdo nespravedlivě

potrestá za něco, cos neudělal. U obyčejného trestu se dá v takovém případě dotyčnému omluvit, odškodnit ho. Život popravenému ale už nikdo nevrátí. My křesťané nakonec věříme, jak nás tomu učí Pán Ježíš, že i ten největší hříšník může litovat svých činů, polepšit se. To všechno jsou důvody pro to, aby se dnes trest smrti nepoužíval. Před nebezpečnými delikventy nás dobře chrání vězeňský systém. Definitivní spravedlnost bychom měli přenechat Pánu Bohu. Ten jako jediný je skutečně spravedlivý! Je však i milosrdný! Každému dává do poslední chvíle šanci na záchranu!

otec Jindřich Šraj, SDB, vyučující etiky na TF JU v Českých Budějovicích

Foto: Thomas Hawk CC BY-NC 2.0, asifé - Dollarphtoclub.com

Více dětí neškodí

Luboš Nágl je člověk, který rozhodně netroškaří. Ve své práci sekretáře pro pastorační olomouckého arcibiskupství nešetří Bohu libými aktivitami a ani doma se rozhodně nespokojí s málem.

Čím jste chtěl být v klukovském věku?

Chemikem, raketovým konstruktérem, později muzikantem. Chemikem i muzikantem jsem nějakou dobu byl, pak jsem uvěřil, začal být aktivní v církvi, a jak to bylo po roce 1989 možné, šel jsem pracovat do církve. 25 roků pracuji na Arcibiskupství olomouckém a i po čtvrt století práce v církvi mě to stále baví.

Co Vaše práce obnáší a čím se hlavně zabýváte?

Od roku 2007 jsem Sekretářem pro pastorační a mám na starosti projekty, jako např. Noc kostelů, evidenci adorátorů Eucharistické hodiny, aktivity pro Národní týden manželství a pro Týden pro rodinu, články do časopisu Rodinný život a do Oldinu, redakci Poselství nemocným, pomoc při Diecézním a Národním eucharistickém kongresu, organizaci Pěší pouti mládeže a rodin do Čenstochové a Pěší pouti za umělce, pastorační aktivity IOP na Velehradě a další.

Vy i Vaše žena jste konvertité. Jaká byla Vaše cesta k víře?

Ve svých dvaceti jsme se začali ptát po smyslu života člověka. Že jsme jen náhodnou hříčkou přírody, narodíme se, budeme se učit vyjmenovaná slova, hrát hokej, vařit čočku, vyrábět zpětná zrcátka pro kombajny, dostaneme umělé zuby a klouby a pak infarkt a bude definitivní konec a už nic nebude, nám připadlo nelogické. Tak jsme hledali, ptali se moudřejších a našli Boha a víru.

Věnoval jste se někdy ministrování? Proč myslíte, že by kluci měli ministrovat?

Ministrování jsem se z důvodu svého pozdního věku už nevěnoval. Kluci by ale měli, protože se tím naučí službě. Službě Bohu a bližnímu.

Se svojí ženou máte 11 dětí, jak se Vaše děti dávaly na to, že mají tolik sourozenců?

Bydlíme na samotě, v dětství naše děti neviděly jiný model rodiny, protože většina našich přátel měla také více dětí, a tak to považovali za normální. V dospívání se s tím některé musely srovnat, zvláště ve škole, ale nikdy nám nevyčítaly, že měly mít méně sourozenců a byly by šťastnější. I když už teď mají své rodiny a přátele, stále se často a rádi vzájemně navštěvují.

Viděli jste v tom společně nějaké nevýhody, nebo naopak výhody? Sestavovali jste třeba vlastní sportovní mužstva :o)?

Vybudovali jsme u našeho domečku fotbalové, volejbalové a nohejbalové hřiště, zahradni ping pong a kuželky, hráli si tam s dětmi a taky pořádali farní sportovní dny, hry pro přátele i rodinná klání.

Co si myslíte, že je pro manželství důležité a čeho si vážíte na své ženě?

Láska, trpělivost, tolerance, ochota odpouštět, víra, modlitba, drobné skutky lásky. A taky legrace. Smích léčí a bubáky nemá stejně nikdo rád. Čeho si vážím na své ženě? Že to se mnou skoro čtyřicet let vydržela a vytvo-

řila krásný domov, kam se my i naše děti často a rádi vracíme.

Nyní jste už dědečkem, jak trávíte čas s vnoučaty, co Vás baví si s nimi hrát?

V měsíci říjnu se do naší rodiny narodilo už jedenáct vnouče, a to v rozmezí 0–8 roků. A protože je u nás doma většinou víc vnoučat najednou, baví mě se dívat, jak spolu řádí, a hlídat je, aby nezbořili dům nebo se nepropíchli vidličkou. Nebo si se Samuelem hrajeme, jak se dělá dým.

V dnešní době se mladí lidé bojí mít více dětí, protože by je mohli finančně a časově vyčerpat. Co na to říkáte jako otec 11 dětí?

Dítě je časově náročné. Ale ať máme jedno nebo pět dětí, zaberou nám vždycky většinu času. V tom není rozdíl. A pokud je dětí víc, ty starší si hrají s mladšími a časově se tak velká rodina dá zvládnout. Finančně to problémem už může být, ale ne proto, že bychom měli málo peněz. Naopak, patříme mezi nejbohatší státy světa. Ale společnost nastavila laťku dětského standardu přesprávně vysoko. Počítač, tablet, chytrý mobil, značkové oblečení a vybavení pro děti – to je dnes finančně náročné. Ale pokud nemusíme mít hned ty nejdražší věci a značky a spokojíme se pro začátek s něčím skromnějším, zvládne se to i s více dětmi. To je naše zkušenost.

Za rozhovor děkuje redakce

Foto: archiv Luboše Nágl